

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobkyne: **V.**, bytom M., zast.: *JUDr. T.*, advokátom so sídlom M., proti žalovanej: **Sociálna poisťovňa – ústredie**, so sídlom Ulica 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. februára 2010 č. k. 6S 79/2009-68, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. februára 2010 č. k. 6S 79/2009-68 **potvrďuje**.

Žalobkyni právo na náhradu trov konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

Rozhodnutím č.: 223-1833/2009 z 28.04.2009 žalovaná ako odvolací správny orgán podľa § 179 ods. 1 písm. b) a § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení

(ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice, č. 300-745/2009, číslo z ISUP: 1109005642 z 11. februára 2009 vydaného vo veci zvýšenia úrazového príplatku od prvého do tretieho dňa dočasnej pracovnej neschopnosti zo sumy 3,01287260 € na sumu 6,62831773 €.

Svoje zamietavé rozhodnutie žalovaná odôvodnila tým, že žalobkyni dočasná pracovná neschopnosť trvala od 20. novembra 2006 do 10. októbra 2007. Podľa žalovanej rozhodnutie pobočky zo dňa 11. februára 2009 v plnej miere rešpektuje právny názor uvedený v rozsudku krajského súdu v tom, že poškodenej patrí za prvé tri dni dočasnej pracovnej neschopnosti, po dni zistenia choroby z povolania, úrazový príplatok vo výške 55 % denného vymeriavacieho základu určeného podľa § 84 zák. 461/2003 Z.z.

Podľa § 84 zák. 461/2003 Z.z. denný vymeriavací základ zamestnanca na určenie sumy úrazových dávok uvedených v § 13 ods. 3 písm. a) až e) a na určenie sumy rehabilitačného a rekvalifikačného je podiel súčtu vymeriavacích základov zamestnanca neobmedzených podľa § 138 ods. 11 dosiahnutých v rozhodujúcom období a počtu kalendárnych dní rozhodujúceho obdobia, ak tento zákon neustanovuje inak. Denný vymeriavací základ zamestnanca sa zaokrúhľuje na štyri desatinné miesta nahor. Na určenie rozhodujúceho obdobia platí § 54 ods. 1, 2, 5 a 6 rovnako. Skutočnosť rozhodujúca na určenie rozhodujúceho obdobia je deň utrpenia pracovného úrazu alebo deň, od ktorého sa zistila choroba z povolania, ak tento zákon neustanovuje inak.

Žalovaná ďalej uviedla, že podmienka uvedená v § 83 a § 85 zák. č. 461/2003 Z.z. nebola splnená, lebo žalobkyňa nebola (vid' lekárska správa posudkového lekára žalovanej z 13. decembra 2007) uznaná v dôsledku choroby z povolania za dočasne pracovne neschopnú.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti tomuto rozhodnutiu žalobkyňa podala na Krajský súd v Košiciach žalobu zo dňa 23.06.2009.

Krajský súd ako súd prvého stupňa žalobu zamietol z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaný bol v zmysle § 58 ods. 14 zák. č. 195/1998 Z.z. oprávnený prehodnocovať príjem žalobkyne v septembri bežného roka na účely poskytovania už skôr priznaného príspevku na osobnú asistenciu. Nakoľko nielen rozsah osobnej asistencie bol stanovený v súlade so zákonom ale aj samotný postup žalovaného bol v medziach zákona, krajský súd rozhodol tak, ako uviedol v rozsudku.

Pritom poukázal, že základným dôvodom odvolania proti rozhodnutiu pobočky žalovanej bolo to tvrdenie, že jej má byť priznaný úrazový príplatok od prvého dňa jej pracovnej neschopnosti a nie od 39. dňa (tzn. od 20.11.2006), ako je uvedené v rozhodnutí pobočky. Súčasne navrhovateľka žiadala, aby jej bol priznaný úrazový príplatok za zvyšných 39 dní s tým, že za prvé tri dni žiada priznať základných 55 %.

Krajský súd v súvislosti s týmto tvrdením poukázal na zistený skutkový stav, a to na hlásenie choroby z povolania (Doc. MUDr. L., PhD., prednosta Kliniky pracovného lekárstva a klinickej toxikológie, FN L. Pasteura), a ďalej na to, že dňa 13. októbra 2006 bola navrhovateľka podľa potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti č. G 225005 uznaná za dočasne práceneschopnú pre chorobu, ale nie pre chorobu z povolania.

Keď pobočka žalovanej požiadala listom zo dňa 29. mája 2007 Kliniky pracovného lekárstva a klinickej toxikológie, FN L. Pasteura o opravu dátumu prvého zistenia choroby z povolania žalobkyne, tak klinika listom zo 17. júla 2007 túto žiadosť odmietla s odôvodnením, že u žalobkyne bola hlásená choroba z povolania s dátumom prvého zistenia 20.11.2006, kedy boli potvrdené všetky diagnózy, s ktorými bola u žalobkyne hlásená choroba z povolania.

Preto krajský súd s odkazom na lekárske správy posudkového lekára Sociálnej poisťovne, pobočky Košice z 13.12.2007, na stanovisko posudkového lekára cit. pobočky Košice z 03.05.2007, ako aj odpovede Kliniky pracovného lekárstva zo 17.07.2007 a 05.09.2007 dospel k záveru, že *„žalobkyňa vznikol nárok na úrazový príplatok od prvého dňa dočasnej pracovnej neschopnosti, kedy bola uznaná za dočasne práce neschopnú*

v dôsledku choroby z povolania, to znamená od 20.11.2006, pretože až v uvedený deň boli potvrdené všetky ochorenia u žalobkyne, ktoré podmieňovali u nej chorobu z povolania.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky má tiež z pripojeného súdneho spisu preukázané, že právny zástupca žalobkyne spolu s podaním z 08. februára 2010 doručil Odborné stanovisko znalca Mgr. MUDr. P. MPH z 03.08.2009 (č. l. 16 až 60), v ktorom znalec označil dátum 02. február 2007 je chorobou z povolania.

III.

Odvolanie žalobkyne / stanoviská

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 11.03.2010 (č. l. 75) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 250ja O.s.p. zmenil, rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie, zaviazal žalovaného na náhradu trov konania alebo podľa § 221 ods. 1 O.s.p. zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Ďalej poukázala na to, že odvolanie je podávané predovšetkým z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a následne tiež pre nesprávne právne posúdenie a nedostatok dôvodov je napadnuté rozhodnutie aj nepreskúmateľné.

Podľa názoru žalobkyne, zásadnou skutočnosťou je to, že má odo dňa 02.02.2007 priznanú chorobu z povolania, ktorá v zhode s vyhláškou č. 504/2006 Z.z. o hlásení chorôb z povolania a § 6 až 17 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti tvorí odborný podklad jednak pre správne rozhodnutie žalovanej, ale predovšetkým pre určenie objektívnej zodpovednosti zamestnávateľa podľa § 195 ods. 4 Zákonníka práce.

Vychádzajúc

- zo stanoviska Asociácie fakultných nemocníc Slovenskej republiky, že „dátum prvého zistenia neznamená chorobu z povolania“,
- z Metodických pokynov, že „dátum prvého zistenia je choroba – ktorá sa až neskôr prizná ako choroba z povolania“,

je potom napadnuté rozhodnutie nesprávne, čo podľa žalobkyne každý lekár, kolega, ktorý by nahliadol do niektorého rozhodnutia a hlásenia o chorobe z povolania, aj odpovedal, že nie je správne. Na tomto mieste žalobkyňa poukazuje na odborné stanovisko č. 4/2009 znalca Mgr. MUDr. P. MPH z 03.08.2009.

Za takejto nejasnej situácie sa podľa žalobkyne mal krajský súd dopustiť omylu (str. 3 ods. 2 odôvodnenia), keď pri rozhodovaní nevzal do úvahy, že predmetom súdneho prieskumu je úrazová dávka podľa § 85 v spojení s § 84 ods. 1, a naopak použil (str. 2 ods. 2, str. 3 ods. 2) ustanovenie § 54, ktoré primárne platí pre nemocenské dávky.

Taktiež krajský súd, namiesto aby sumu „363,0631 Sk.“ označil za správnu pre rok 2006, tak použil (str. 2 ods. 2) výraz „rozporuplné určenie roku 2006“.

Vychádzajúc z tohto odôvodnenia sa žalobkyňa z titulu choroby z povolania priznanej dňa 02.02.2007 so správne určeným rozhodným obdobím roku 2006 a sumy 363,0631 Sk domáha úrazového príplatku od prvého dňa dočasnej pracovnej neschopnosti tak, ako jej prislúcha z textu zákona. Navyše žalobkyňa poukazuje na tú skutočnosť, že úrazový príplatok nahradil pôvodnú náhradu za stranu na zárobku počas pracovnej neschopnosti, ktorá sa v takých prípadoch vyplácala, a preto je možné využiť v prejednávanej veci staršiu judikatúru (napr. Najvyššieho súdu SSR z 27.6.1974), alebo v súčasnosti nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 319/99.

Potom, žalobkyňa vyslovila svoj záver, že ak bola súvislo práceneschopná od 13.10.2006 až do vzniku choroby z povolania (02.02.2007) pri tom istom ochorení, patrí jej úrazový príplatok od 03.10.2006, a nie od 20.11.2006, ako súd uvádza od prvého zistenia.

Na základe uvedeného žalobkyňa navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozhodnutie krajského súdu a zrušil napadnuté rozhodnutia prvostupňového aj druhostupňového správneho orgánu a s vysloveným právnym názorom vec vrátil na nové prejednanie a súčasne rozhodol o uplatnenej náhrade trov konania.

Faxovým a následne mailovým podaním zo 07.01.2011 právny zástupca žalobkyne potvrdil, že zotrváva na svojom stanovisku a chce zvýrazniť právne riešenie otázky,

či sa môže choroba z povolania priznať skôr, ako o tom klinika po splnení požadovaných kritérií rozhodne. Predovšetkým poukázal na špecifický predpis „Metodické pokyny na Hlásenie choroby z povolania“ ako aj na Odborné stanovisko znalca s rovnako vysloveným názorom, že Dátum prvého zistenia nie je choroba z povolania.

Tiež poukázala na názor Prof. MUDr. B. (žalobkyňa označila túto osobu za odborníka na choroby z povolania), ktorý vyjadruje, že *„choroba z povolania sa priznáva až keď poškodenie zdravia dosiahne minimálne stredný stupeň poškodenia a spravidla jedna z posledných podmienok je verifikácia podmienok pracovného prostredia.“* Obdobne sa mal podľa žalobkyne vyjadriť ďalší expert na sociálne zabezpečenie, Prof. JUDr. T., ktorý uviedol: *„Je to proces tvorby nárokov, ktorý môže byť pomerne dlhý. Vlastný nárok však vzniká až splnením poslednej podmienky na vznik nároku na dávku.“*

Ďalej žalobkyňa načrtla svoje argumenty pre hodnotenie obdobia svojej práceneschopnosti ako aj okamihu zistenia výskytu choroby z povolania, pričom ako dôkaz poukázala na R 9/1976. Tiež citovala závery z rozsudkov Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 13C 104/95-22 zo dňa 14.11.1995 a Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 15Co 372/96 zo dňa 27.3.1996, ktoré podľa žalobkyne mali obsahovať zhodný záver. V tejto súvislosti ďalej odkázala na dve právne vety rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 36/98 (ZSP 41/1999), ktoré však bližšie nespresnila, resp. necitovala.

K svojim vyššie uvedeným záverom prostredníctvom podania žalobkyňa dodala odkaz na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky (III. ÚS 72/2010), že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka

ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy).

Záverom svojho podania zopakovala svoj návrh na zmenu rozhodnutia prvostupňového súdu a na zrušenie rozhodnutia prvostupňového i druhostupňového správneho orgánu a s vysloveným právnym názorom vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie správneho orgánu.

Z vyjadrenia žalovanej zo dňa 08. apríla 2010 vyplýva, že sa pridriava svojich pôvodných argumentov, a to najmä stanoviska prednostu Kliniky pracovného lekárstva a klinickej toxikológie, Fakultnej nemocnice L. Pasteura, Košice ako aj odpovedi na žiadosť pobočky žalovanej o opravu dátumu prvého zistenia choroby z povolania žalobkyne.

Tiež sa žalovaná vyjadrila k námietke žalobkyne týkajúcej sa určenia vymeriavacieho základu z rozhodujúceho obdobia roku 2005.

Vo vzťahu k námietke, v ktorej sa poukazuje na judikáty, z ktorých vyplýva, že poškodený má nárok na náhradu za stratu na zárobku počas dočasnej pracovnej neschopnosti, aj pred dňom, kedy bola choroba z povolania zistená, žalovaná poukázala na to, že túto náhradu straty na zárobku pri dočasnej pracovnej neschopnosti vyplácal zamestnávateľ z hľadiska jeho zodpovednosti podľa Zákonníka práce. Predložené závery súdneho znalca (ak mal byť podľa žalovanej vôbec pravdivý) žalovaná vyhodnotila v tom duchu, že ak žalobkyni mal vzniknúť nárok na úrazové dávky až od 2. februára 2007, potom to znamená, že nárok na úrazový príplatok v tomto prípade by jej vznikol až od 2. februára 2007, a nie skôr, ako požaduje.

Z uvedených dôvodov žalovaná žiadala podané odvolanie zamietnuť a napadnuté rozhodnutie krajského súdu potvrdiť.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní

podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Najvyšší súd z napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd sa v svojom odôvodnení predovšetkým zaoberal interpretáciou relevantných predpokladov pre okamih zistenia choroby z povolania, lebo zákon ju označuje za neopomenuteľnú skutočnosť na určenie rozhodujúceho obdobia, na základe ktorého sa vypočíta podiel súčtu vymeriavacích základov zamestnanca neobmedzených podľa § 138 ods. 11 zák. č. 461/2003 Z.z.

Podľa § 84 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. denný vymeriavací základ zamestnanca na určenie sumy úrazových dávok uvedených v § 13 ods. 3 písm. a) až e) a na určenie sumy rehabilitačného a rekvalifikačného je podiel súčtu vymeriavacích základov zamestnanca

neobmedzených podľa § 138 ods. 11 dosiahnutých v rozhodujúcom období a počtu kalendárnych dní rozhodujúceho obdobia, ak tento zákon neustanovuje inak. Denný vymeriavací základ zamestnanca sa zaokrúhľuje na štyri desatinné miesta nahor. Na určenie rozhodujúceho obdobia platí § 54 ods. 1, 2, 5 a 6 rovnako. Skutočnosť rozhodujúca na určenie rozhodujúceho obdobia je deň utrpenia pracovného úrazu alebo deň, od ktorého sa zistila choroba z povolania, ak tento zákon neustanovuje inak.

Z preskúmaného rozsudku jednoznačne vyplýva, že krajský súd si neosvojil názor žalobkyne, že dátum 20.11.2006 nie je dátumom prvého zistenia choroby z povolania u žalobkyne, ale tento dátum je nutné presunúť na 13.10.2006. Pri svojich záveroch krajský súd najmä vychádzal z obsahu lekárskej správy posudkového lekára Sociálnej poisťovne, pobočky Košice z 13.12.2007, stanoviska posudkového lekára Sociálnej poisťovne, pobočky Košice z 03.05.2007, ako aj z odpovede Kliniky pracovného lekárstva, konkrétne JUDr. M., zástupkyne prednostu zo dňa 17.07.2007 a 05.09.2007.

Naopak žalobkyňa sa v svojej nesúhlasnej argumentácii opierala v odvolaní o odborný posudok znalca (Mgr. MUDr. P. MPH), ktorý krajský súd s poukazom na ustanovenie § 250i ods. 1 prvá veta O.s.p. zahrnul do skupiny „ďalšie podania žalobkyne, ktoré obsahovali nové skutočnosti nad rámec žaloby po uplynutí lehoty uvedenej v § 250b ods. 1 O.s.p.“

Podľa Najvyššieho súdu správne postupoval krajský súd, keď na toto rozsiahle podanie po uplynutí zákonnej lehoty (§ 250b ods. 1 O.s.p.) pri výkone správneho súdnictva neprihliadol, lebo základnou úlohou súdneho prieskumu rozhodnutí správnych orgánov je preverovanie dostatočnosti zistenia skutkového stavu s možnou sankciou zrušenia napadnutého rozhodnutia pre

1. rozporné zistenie skutkového stavu s obsahom spisov (§ 250j ods. 2 písm. b/ O.s.p.),
2. nedostačujúce zistenie skutkového stavu pre posúdenie prejednávanej veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Ak by však krajský súd vychádzal z odborného posudku predloženého právnym zástupcom po uplynutí zákonnej lehoty, porušil by nielen ústavnú zásadu rovnosti zbraní účastníkov v správnom súdnictve (žalovaný legitímne očakáva, že takáto možnosť v súdnom konaní nenastane), ale aj by správne orgánu fiktívne nanútil predstavu, že by pri svojom rozhodovaní mal tento odborný posudok ako podklad rozhodnutia vyhodnotiť, čo však, vzhľadom na jeho neexistenciu, resp. nedostupnosť pre žalovaného v čase rozhodovania (rozhodnuté na 1. stupni dňa 11.02.2009 a posudok vyhotovený 03.08.2009), je absolútne nepredstaviteľné a povinnosť vykonávať vlastné dokazovanie kasačný princíp ovládajúci správne súdnictvo neukladá.

V tejto súvislosti Najvyšší súd poukazuje na svoju judikatúru, najmä rozsudok sp. zn. 1So 112/2010 z 11.01.2011, podľa ktorého *„Najvyšší súd v svojej rozhodovacej praxi neustále upozorňuje účastníkov na odlišný charakter správneho súdnictva, v ktorom prevažuje kasačný spôsob (§ 250i ods. 1 veta prvá O.s.p.) prieskumu napadnutých správnych rozhodnutí, tzn. že správny súd vykonáva iba prieskum správnosti zistenia skutkového stavu na základe podkladov obsiahnutých v pripojenom správnom spise (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.), a ak dospeje k názoru, že skutkový stav nebol riadne zistený, nie je to dôvod na súdne zisťovanie riadneho skutkového stavu vykonávaním dôkazov, ale naopak je to zákonný dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu. Za takýchto okolností potom účastníci súdneho prieskumu nemôžu prirodzene očakávať, že súd vyhovie ich požiadavke na vykonanie dôkazov v súdnom prieskume.“*

Navyše, Najvyšší súd sa stotožňuje so záverom žalovanej, tak ako ho prezentovala v svojom stanovisku z 08. apríla 2010, že znalec (hoci pre súd veľmi nejasným spôsobom) na položenú otázku nado všetku pochybnosť uviedol v spojení s dátumom 20. november 2006, že „Dátum prvého zistenia nie je chorobou z povolania.“ a naopak dátum 02. február 2007 označil za dátum choroby z povolania. Na tomto mieste však Najvyšší súd musí zdôrazniť, že predmetom tohto sporu je právny, nie odborný výklad rozsahu a obsahu pojmu „(okamih) zistenia choroby z povolania“ obsiahnutého v ustanovení § 84 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. Potom s prihliadnutím na ust. § 196 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. jednoznačne vyplýva, že znalec nie je oprávnený dávať znalecký posudok alebo iné stanovisko k riešeniu právnych otázok, na riešenie a výklad ktorých je oprávnený iba správny

orgán, a ak sa s nimi znalec v priebehu výkonu znaleckej činnosti ako s hlavnou úlohou zaoberal, potom na takéto zistenia správny orgán, resp. súd neprihliadne.

Podľa § 196 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. organizačná zložka Sociálnej poisťovne môže ustanoviť znalca podľa osobitného predpisu, ak je na odborné posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie potrebný znalecký posudok.

Takisto z citovaných pasáži rozsudkov Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 13C 104/95-22 zo dňa 14.11.1995 a Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 15Co 372/96 zo dňa 27.3.1996, podľa Najvyššieho súdu (viď najmä text : „*je síce pravda, že už skôr mal bolesti, ťažkosti, ale to neznamená, že má chorobu z povolania. Choroba z povolania je, až keď o tom rozhodne Klinika pracovného lekárstva*“) nevyplývajú argumenty popierajúce záver žalovanej, ale naopak podporujú správnosť záverov o zákonnosti postupu žalovanej, ktorá až po odmietnutí presunu dátumu zistenia choroby z povolania Klinikou pracovného lekárstva, vydala svoje rozhodnutie.

Čo sa týka právnych viet, ktoré majú byť podľa žalobkyne uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 36/98 (ZSP 41/1999), konajúci senát Najvyššieho súdu sa s nimi vzhľadom na to, že vety žalobkyňa bližšie nespresnila, resp. necitovala, ide o rozhodnutie senátu civilného kolégia vo veci dovolania (tzn. v agende odlišnej od prejednávanej veci) a ako také nebolo publikované v oficiálnej Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nie je možné tieto vety preskúmať. Je iba vecou žalobkyne, aké dôkazy na podporu svojich argumentov súdu predloží. Aj v prípade rozhodnutí konajúceho súdu nepostačuje uviesť iba odkaz na zdroj, kde by sa malo uvedené rozhodnutie ako dôkaz nachádzať, ale je potrebné ozrejmiť, konkrétne ktoré vety (text) a v čom spôsobujú priaznivejšiu situáciu účastníka v konaní.

K ďalšej námietke žalovanej, a to že aj odborníci v oblasti sociálneho zabezpečenia (tzn. Prof. MUDr. B. a Prof. JUDr. T.) sa mali vysloviť na podporu argumentácie žalobkyne, Najvyšší súd po preskúmaní uvedenej argumentácie nedospel k tak jednoznačnému záveru, ako ponúka žalobkyňa. Obaja menovaní v textoch citovaných žalobkyňou iba polemizujú

s otázkou dátumu zistenia choroby z povolania, pričom pre nich nie je postačujúci iba výskyt choroby ako takej, ale sa viac prikláňajú k neskorším dátumom (Prof. MUDr. B.: *až keď poškodenie zdravia dosiahne minimálne stredný stupeň poškodenia*, Prof. JUDr. T.: *Choroba sa stáva chorobou z povolania, ak ju nahlási príslušné zdravotnícke zariadenie klinického pracovného lekárstva a klinickej toxikológie.*“)

Za týchto okolností nemal Najvyšší súd pochybnosti o zákonnosti záveru krajského súdu ako aj jeho riadnom odôvodnení (m. m. žalobkyňou uvedený nález sp. zn. III. ÚS 72/2010), tzn. že pre dôvodnosť záveru o určení okamihu zistenia, kedy sa z choroby jednotlivca, a to s prihliadnutím na niekedy značný časový úsek, stáva chorobou z povolania s účinkami predpokladanými právnym poriadkom, je relevantné jeho určenie odborným pracoviskom, ktorým je najmä zdravotnícke zariadenie klinického pracovného lekárstva a klinickej toxikológie. Preto žalovaná nepochybila, ak za dátum zistenia označila 20. november 2006, a na základe tejto skutočnosti vypočítala aj výšku úrazového príplatku.

Pokiaľ žalobkyňa ďalej vyčítala krajskému súdu, že sa mal dopustiť omylu (odkaz žalobkyne na str. 3 ods. 2 odôvodnenia krajského súdu), keď pri rozhodovaní nevzal do úvahy, že predmetom súdneho prieskumu je úrazová dávka podľa § 85 v spojení s § 84 ods. 1, a naopak použil (str. 2 ods. 2, str. 3 ods. 2) ustanovenie § 54, ktoré primárne platí pre nemocenské dávky, Najvyšší súd pri tejto časti odôvodnenia nezistil žiadne nedostatky, lebo zákonný text uvedený v § 84 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. priamo poukazuje na využitie citovaného ustanovenia § 54 formou „*analogia legis*“.

To, že krajský súd, namiesto aby sumu „363,0631 Sk.“ označil za správnu pre rok 2006, tak použil (str. 2 ods. 2) výraz „rozporuplné určenie roku 2006“, je vecou zvolenia jazykovo zrozumiteľných prostriedkov pre odôvodnenie svojho rozhodnutia, Ak účastník s takýmto spôsobom výberu jazykovo zrozumiteľných prostriedkov krajským súdom ako prvostupňovým súdom nesúhlasí, tento nesúhlas nemôže byť v zmysle § 202 ods. 4 O.s.p. predmetom odvolacieho konania ani v správnom súdnictve.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobkyne ako aj s prihliadnutím na argumentáciu žalovanej

Najvyšší súd s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnej žalobkyni právo na úplnú náhradu trov tohto konania nevzniklo.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava povinností a práv vyplývajúcich zo sociálno-poistných vzťahov je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 11. januára 2011

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová